

— Ще запомня таз нощ. . . Знаеш ли, какво научих? . . . Дядо Михал нямал дори шейсет и пет години! . . .

Той хвърля с яд две дървета в огнището.

— „Дядо“, а? . . . Само петнайсетина години по-стар от мене! . . . Дядо! . . . Не би могъл дори да ми бъде баща. . . Изведнаж открих своята собствена старост. . . Разбираш ли? Свинство! Досега не бях помислял! . . .

Сивите му, метално-спокойни, очи блуждаят в пространството. Устните, които закриват два реда хубави, запазени още зъби, са изопнати и потрепват в ъглите.

— Да сменим водата, че е възвряла
Работата сега е лека. При това тоя казан е последен. Носим от кладенеца на-среща студена вода за охладителя, поддържаме огъня, изваждаме празните каци до каруцата. После се връщаме вътре.

Вън слънцето вече се е смъкнало. Няколко полегати лъчи се промушват през пробития покрив и стават прашно-синкави от дима. Неочаквано, дупката на вратата се засенчва: на прага се е изправила женска фигура в лятна рокля, с голяма чанта в ръка, и наднича вътре.